

På väg till Australien

Tänkarna är många, hur långt är det till det omtalande landet, hur lever folk där, hur kommer det att kännas att träffa sin bror efter 40 år, hur blir det att sitta på läktaren och se sin son tävla på VM. Finns det någon chans för Peter att ta det efterlängttade medaljen från VM, som sagt frågorna är många. Efter den långa resan via Halmstad, Köpenhamn, London, Hong Kong, Sydney och vidare till min bror i Volong kändes det bra, vi blev varmt välkomna av min bror och hans familj. Väl framme fick vi chans att resa runt det fantastiska landet Australien. Vi såg de stora städerna Melbourne och Sydney, det omtalande operahuset innan det var dags att ge sig iväg till sportcentret i den olympiska byn i Sydney där det skulle hållas Shotokan VM 2012. I hallen blev vi bemötta utav en fantastisk invigningsceremoni där förväntansfulla karateka ifrån ett 50-tal länder väntade på att visa upp sina färdigheter. Peter var där, flera andra från landslaget var där, Sebbe från vårans klubb var där.

Det hela började med juniorerna där Sebbe gjorde tre fantastiska matcher, Sebbe förlorade i kvartfinalen och fick inte medaljplacering, Sebbe blev femma. Sedan var det Peters tur seniorer i -75 kg klassen med 60-tal tävlande uppdelade på fyra mattor. För Peters del började med walkover, det innebär at man står över första matchen, i andra omgången fick Peter möta en motståndare från Sydafrika som tag ledningen men Peter var starkt fokuserad och återhämtade matchen och till sist vann han med 3-1. I tredje omgången fick Peter möta Kanazawas son en utav Japans bästa karateka. Även här började det med underläge för Peter, men Peter visade här en sida som jag som tränare, coach och pappa inte sett innan, han stod emot japanen och lyckades till slut besegra honom med 3-2. Därmed hamnade Peter i poolfinale och möte en mycket tuff motståndare från Belgien. Matchen var tajt, belgaren visade ens skicklighet som var imponerande men det räckte tyvär inte för att besegra Peter. Matchen slutade med 3-1 och därmed var bronsmedaljen säkrad, glädjetårarna kom fram, lyckan var total.

Det här är stort, det största som har hänt för Peter, klubben och Halmstad.

Vad är det som gör Peter till en vinnare?

Planeringen inför Shotokan VM 2012 började 6 månader innan vi skulle ge oss iväg till Australien. Peter var bestämd redan från början, det här gången skulle han förbereda sig till 100%, ingenting skulle lämnas åt slumpen. Det var flera timmar planering inför varje vecka, vi tillbringade flera timmar framför datorn, vi skrev ner spaltvis vad som ska tränas inför varje vecka, inför varje månad. Vi försökte skapa ett framgångsrikt program som skulle ge resultat, vi siktade högt, målet var medaljplats på shotokan VM 2012. Till att börja med var det mycket styrke, konditions och uttålighetsträning, vidare till teknikträning, träning av olika situationer som kan uppstå i en match, till matchträning, varvat med flera tävlingar, mycket fysträning och explosivitetsträning. Det hela leder till en fantastisk utveckling, Peter blev bättre för varje vecka, under sista tävlingen i Göteborg visade Peter att han var i toppform, vår planering var inte förgäves. Peter fightades som aldrig förr trots det hårda motståndet.

På tävlingen i Göteborg visade Peter en sida som jag aldrig sett förr, han var fokuserad till 100%, bestämd, hungrig, inga misstag, han hade en styrka som jag kunde se skulle räcka långt i Sydney som var slutmålet. Redan då på tävlingen kände jag att Peter kommer att ta en medalj i Sydney, jag hade den känslan i Göteborg, jag hade den känslan på väg till Australien. Dagen då när det var dags att ge sig av till olympiska byn i Sydney var mycket nervös, varje sekund inför Peters matcher var långa. Plötsligt står Peter där, bestämd, fokuserad, varje steg var bestämt, han ville slå de bästa, han ville vinna till varje pris, han ville visa att han kan slå de bästa då när det gäller. Faktumet var framme, efter fyra omgångar säkrade Peter sin bronsmedalj, glädjen var stor, drömmen var uppfylld. Efter sex månader hård träning lyckades Peter nå drömmen som många karateka har en medalj från VM. Glädjen var enorm lyckan var total, vi möttes i en lång kram och glädjetårarna kom fram.

Shihan: Slafko Jumrukovski